

LEGJOBB A LEHETETLEN.

Torkoltam hat napig a téglaport s a körkemence-füstöt,
Hát kaptam tiz ezüstöt.

Dobáltam én a téglát forró waggonokba, raktam nedves anyagot,
Az újjaimból vér szakadt és könnyökömön megfagyott.

Ugy elszáradtak karjaim, mint két kitépett nádszál.
Megkapta tőlem az adót a Császár.

Hát meghalok, lassan legyűr a téglapor s a
Lappangó láz, ha élni már kevés a morzsa.

Az égi tájak zengenek, jaj, merre is mehetnék?
Bármerre bújtam, bánatom és bűnöm is velem lép.

A pályaudvaron tolongok, mégis ittrekedtem.
Barátaim bolondok: legjobb a Lehetetlen.

Megálltam, mégis túlmegyek, nem szólok, mégis hallgat engem Valaki öröktől,
Folyton tovább a vad nyomortól és a gyáva gyönyöröktől.

Mert elfogyok én innen s elfogy bennem a világ egészen:
Növelt és eldobott, adott és visszavette részem.

Nem voltam fiatal, nem leszek én öreg sem:
Kisebb vagyok naponta, mert a Végtelen felé növekszem.

Mindent Magadnak követelsz: Elébed raktam Óbudán a téglát,
S gyulladt szemem a kőporon keresztül is Feléd lát.

Nem tettem Nélküled tovább egyetlen cserepet sem,
Boldog vagyok, mert e világon semmit sem szereztem.

Boldog, kinek nincs fekhelye, boldog, kinek lakása jászol,
S mint jó gyümölcsleid elválnak már a fától, boldog, ki visszajut a Súly
[varázslatából!]

(Budapest.)

HORVÁTH BÉLA.